

Hồi Thứ Tư

TẠM NGƯNG CAN QUA VÀO THÂM SƠN

Đơn Tuấn mặt tái ngắt, bang chúng Song Nghĩa Bang xung quanh lập tức tiến tới bao vây, đao tuốt trần, nỏ kéo dây, không khí vô cùng căng thẳng.

Thôi đường chủ bỗng buông tiếng đằng hắng, răn giọng nói:

– Bằng hữu quả nhiên là cao thủ trong giới võ lâm, xin hãy cho biết danh tánh.

Bao Yếu Hoa đôi mắt háp háy trợn lên một cái, thè lưỡi liếm môi một vòng, lạnh lùng nói:

– Song Nghĩa Bang được kể là bang phái quái quỷ gì? Bao lão gia khách sáo với các người, các người lại giở thói ngang tàng ra đáp lại, bộ Bao lão gia dễ hà hiếp lắm hả? Hãy nghe rõ đây lão gia đây chính là hai mảnh ván Bao Yếu Hoa.

Quả đúng cây có bóng, người có danh. Thôi đường chủ lập tức giật bắn người ngớ ra tại chỗ.

Bao Yếu Hoa cười khẩy nói tiếp:

– Thế nào! Đơn đại bang chủ có điều bộ chưa phục phải không?

Đơn Tuấn biết rất rõ Lương Khôi Bản ở Cô gia sơn là một nhân vật như thế nào. Khi xưa Bao Yếu Hoa đã từng với hai mảnh ván gỗ càn quét Tọa Địa Hồ ở Quan Đông, Đại La Khuyên trong Tam Tài Trang, Nhị Phương Tiên, Tam Hồi Thôi... Những con hổ ưng canh giữ thần thảo Ô Tử Anh trị được bách độc trên Vân Vụ Sơn, ai dám trêu vào? Vậy mà Bao Yếu Hoa đã đơn thân độc mã lên đó, với hai mảnh ván gỗ đánh chết hơn ba mươi con, ung dung lấy Ô Tử Anh xuống núi.

Một sự kiện nữa đã xảy ra hồi năm rồi, bang chủ Nhất Điều Long (một con rồng) là Lưu Dao Tề Sinh Thạch đã hẹn với Bao Yếu Hoa quyết một phen tử chiến, chỉ với mười bảy chiêu Bao Yếu Hoa đã đánh vỡ sọ đối phương. Tề Sinh Thạch là một nhân vật khét tiếng vùng Lương hà (Hà nam và Hà bắc), ngay cả trẻ con đang khóc mà nghe đến tên y cũng nín khóc ngay.

Đơn Tuấn vội dịu giọng nói:

– À thì ra các hạ là Bao đại hiệp ở Cô gia sơn...

Bao Yếu Hoa cười cười:

– Chớ có nói kỳ khôi vậy, đại hiệp là người gì? Cướp phú tế bần, phò nhược diệt ác, có hào khí nuốt trứng sơn hà, dào dạt nhiệt huyết, xương như đồng, gan như thép. Vâng, Hạng Chân lão đệ của họ Bao này mới chính là người như vậy, còn Bao mỡ chỉ được kể là một tên lang thang thôi.

Đơn Tuấn đưa mắt nhìn đống tro tàn trầm giọng nói:

– Các hạ quan hệ thế nào với Hạng Chân?

Bao Yếu Hoa nhe răng cười:

– Sinh tử chi giao!

Đơn Tuấn giật mình buột miệng:

– Vậy là các hạ định tiếp tay cho Hạng Chân phải không?

Bao Yếu Hoa mắt hấp him lạnh lùng:

– Nếu Song Nghĩa Bang có thù oán với lão đệ thì Bao mỗ cũng có thể thanh toán thôi!

Đơn Tuấn lùi sau một bước, sắc mặt biến đổi liên hồi, y đang cân nhắc lực lượng của mình với bản lĩnh của đối phương, nếu xung đột nhau thì hậu quả sẽ ra sao?

Bao Yếu Hoa nhấn nhò xoay động hai mảnh ván bên tay phải cho lộn vòng theo ngón tay một cách kỳ diệu, chiếc mũi to phập phồng lên xuống như hòa hợp với sự di động của mảnh ván.

Bầu không khí hết sức ngột ngạt, phe Song Nghĩa Bang người đông thế mạnh nhưng tất cả bọn họ đều hiểu rất rõ, đối phương là một con rắn cực độc, động vào là bỏ mạng như chơi.

Thôi đường chủ đi đến bên Đơn Tuấn, kê tai y thầm thì một hồi, sắc mặt Đơn Tuấn hết sức kỳ khôi, nhưng lại như hiểu ra gì đó gắng sức nhẫn nhịn.

Sau cùng Đơn Tuấn đành mặt chậm rãi cất bước đi ra rừng, được năm sáu bước, y bỗng quay lại nói:

– Bao bằng hữu!

Bao Yếu Hoa hát hàm:

– Hừ, Bao mỗ chẳng đang kính cẩn lắng nghe là gì?

Đơn Tuấn cố gắng hít vào một hơi trầm giọng:

– Chúng ta hãy nhớ lấy việc hôm nay!

Bao Yếu Hoa cười hề hề, song giọng sắc lạnh:

– Dĩ nhiên rồi, dù muốn quên cũng chẳng thể được!

Đơn Tuấn không nói gì thêm, giơ tay lên cao khoác mạnh, dẫn thuộc hạ nhanh chóng rời khỏi. Ngụy Vũ đi sau cùng, lúc sắp ra khỏi rừng y còn ngoảnh lại trừng mắt nhìn Bao Yếu Hoa một cái đầy hận hực.

Bao Yếu Hoa bĩu môi hai mảnh ván chạm vào nhau bốp một tiếng, cao giọng nói:

– Hãy coi chừng cái đầu của người, đồ vô tích sự!

Để lại một cái nhìn đầy căm tức, Ngụy Vũ vội vã bỏ đi.

Bao Yếu Hoa ánh mắt vút qua vẻ ngơ ngẩn khó thể phát giác, ngồi xếp bằng dưới đất, ngược nhìn lên ngọn cây bạch dương Hạng Chân đang ẩn nấp:

– Hạng đại hiệp hãy mau xuống đây cho lão ca này nhờ, ở trên cây đâu có gì là thoải mái!

Hạng Chân cười nhẹ vén cành lá thò đầu ra nói:

– Bao lão ca đến thật đúng lúc và cũng thật không đúng lúc!

Bao Yếu Hoa thoáng ngạc nhiên:

– Lão đệ thọ thương rồi ư?

Hạng Chân mỉm cười:

– Không nặng lắm, nhưng Quân tử cùng một vị bằng hữu thì thọ thương chẳng nhẹ lắm!

Bao Yếu Hoa đứng phắt dậy phi thân lên cây sau một hồi tiếng ào xào, y đã bỗng Yến Lập phóng xuống.

Hạng Chân hết sức cẩn thận bỗng Quân Tâm Di phóng xuống trước mặt Bao Yếu Hoa.

Bao Yếu Hoa lạnh lẽo băng vết thương cho Yến Lập khẽ nói:

– Gã này khỏe thật, y cũng thật là may mắn, nếu lưỡi đao mà đi chệch một chút là y chỉ có thể đọc câu: Hai mươi năm sau sẽ lại là một trang hảo hán gì gì rồi.

Hạng Chân đau lòng nhìn vào gương mặt bỏng lửa của Quân Tâm Di, Bao Yếu Hoa đang dùng một mảnh vải sạch lau chùi vết máu cho Yến Lập, không ngẩng đầu lên nói:

– Lão đệ bên lưng ta có một chiếc hộp mây, trong đó có ba lọ thuốc bột, màu đỏ dùng thoa ngoài da, màu xanh để uống, còn lọ màu trắng thì... Khắc khắc lão đệ hãy dùng để chữa trị cho bản thân.

Hạng Chân nhẹ gật đầu, lấy chiếc hộp mây rồi bỗng Quân Tâm Di đi đến dưới bóng râm một cây bạch dương.

Bao Yếu Hoa nói với theo, giọng bông đùa:

– Nếu không biết thì để lão Bao chữa trị cho, nhưng người không được ghen à nghe!

Hạng Chân cũng bông đùa:

– Hứ, không bao giờ nói được một câu nghe cho lọt tai cả.

Bao Yếu Hoa xé lấy một mảnh vải trắng bó vết thương cho Yến Lập, cười to nói:

– Lão ca xin chân thành cảm tạ lão đệ đã quá nhẹ lời.

Hạng Chân thận trọng đặt Quân Tâm Di xuống dưới bóng râm, nhẹ nhàng lấy nước rửa sạch vết thương rồi thoa thuốc cho nàng.

Hồi lâu Hạng Chân bỗng hỏi:

– Bao lão ca, thuốc này chế tạo bằng gì vậy?

Bao Yếu Hoa cười cười:

– Sao? Không hiệu nghiệm à?

Hạng Chân bật cười:

– Đâu có hiệu nghiệm lắm, thoa vào là có cảm giác rất là sáng khoái!

Bao Yếu Hoa đang cho Yến Lập uống vào một lọ dung dịch màu tím và nói:

– Lũ hổ ứng trên Vân vụ sơn còn biết lợi ích của Ô Tử Anh, sá chi là con người!

Hạng Chân từ sau cây bạch dương chậm rãi bước ra, với vẻ mặt tươi tắn, vết thương của chàng đã được băng bó xong.

– Bao lão ca, đệ có thể tặng cho Bao lão ca hai cái tát trước khi hai mảnh Táng môn bản của lão ca vung động, để phạt cái tội nói năng bừa bãi, lão ca tin chẳng?

Bao Yếu Hoa hai tay xua loạn xạ:

– Tin, tin, tin hàng ngàn vạn lần! Lão Bao này chẳng ngại bất kỳ ai, chỉ sợ Trảm chưởng của lão đệ dài hơn thôi! Ôi chao, lão Bao không thể quên được lúc lão đệ đến Cô Gia sơn, chỉ trong khoảnh khắc một tảng đá nặng năm mươi cân ném lên cao một trượng rơi xuống mà dùng song kiếm chém liên tiếp rơi một trăm ba mươi bảy con chim sẻ đầu trắng.

Hạng Chân cười:

– Đó còn là vì Gia cô sơn của lão ca không còn loài chim sẻ đầu trắng ấy bay trên trời nữa, không thì đâu chỉ có bấy nhiêu thôi!

Bao Yếu Hoa trợn mắt:

– Thôi đi, đừng thấy khen rồi lên giọng huênh hoang, rõ là một tên nông cuông!

Hạng Chân bỗng nghiêm giọng nói:

– Ba lão ca, kể từ nay Song Nghĩa Bang e cũng sẽ không để yên cho lão ca đâu.

Bao Yếu Hoa vươn vai:

– Thì cũng chính công tử đã ban cho lão Bao đó thôi!

Hạng Chân mắt ánh lên vẻ sắc lạnh:

– Mong là Song Nghĩa Bang dừng vì việc này mà khiến cho toàn bang bị hủy diệt!

– Vì việc gì vậy?

Hạng Chân bèn lược thuật về tự sự đã can thiệp vào việc của Yến Lập đã qua.

Nghe xong Bao Yếu Hoa trầm ngâm một hồi đoạn nói:

– Không phải lão ca đây chê trách lão đệ, lão đệ thật là đa sự, những việc bao đồng như vậy đâu có đáng để dính vào. Mẹ kiếp đàn bà lúc nào mà chẳng như vậy!

Hạng Chân chăm chăm nhìn Bao Yếu Hoa, ánh mắt ngập vẻ chân thành và hòa dịu, không trách cứ cũng chẳng tức giận, khiến Bao Yếu Hoa thoáng đỏ mặt, lúng búng nói:

– Sao... sao cứ nhìn lão Bao như vậy?

Hạng Chân mỉm cười giọng thấp trầm nói:

– Đừng quá thiên lệch, người đàn bà mà lão ca yêu hồi hai mươi năm về trước không hề có lỗi, lỗi là do ở lão ca, đừng vì nàng ta đã rời bỏ mình mà lão ca trút hết niềm oán hận vào những người đàn bà khác. Trên cõi đời này nếu không có đàn bà thì đâu trở thành xã hội loài người.

Bao Yếu Hoa cười khẩy:

– Thôi chúng ta đừng bàn về vấn đề ấy nữa. Người đàn bà kia, hừ mẹ kiếp rõ là không chút lương tâm, nếu mà còn chút lương tâm thì đâu có lén lút bỏ đi, nếu lão tử mà gặp lại y thị không lột da ả tiện nhân ấy thì lão tử chẳng phải do cha mẹ sinh thành.

Hạng Chân mỉm cười:

– Ai bảo lão ca đã vụng trộm với những người đàn bà khác? Đó là không chung thủy!

Bao Yếu Hoa ré lên:

– Không chung thủy ư? Mẹ kiếp đó chỉ là vui đâu trút đó, người đàn ông nào mà chẳng có ít nhiều những việc trăng hoa bên ngoài, vậy cũng đáng để khóc la khóc lóc, rồi cuối cùng đã âm thầm bỏ đi ư? Không nhắc đến thì thôi, hể nhắc đến là lão Bao thật muốn phanh thây xẻ thịt ả tiện nhân đó...

Hạng Chân lắc đầu không nói gì nữa, chàng cất bước đi về phía chỗ nằm của Quân Tâm Di. Bao Yếu Hoa đưa mắt nhìn theo bóng dáng chàng, trên mặt bỗng hiện vẻ ngẩn ngơ và trống vắng, như vừa đánh mất cái gì đó.

Bỗng Bao Yếu Hoa cất tiếng gọi Hạng Chân, định nói gì đó, song do dự một lúc rồi gượng lái sang chuyện khác rồi nói:

– Lão đệ, cảnh tượng nơi đây như thế này, lão đệ còn chưa cho biết sự việc gì đã xảy ra?

Hạng Chân ngoảnh lại cười kỳ lạ:

– Lão ca còn nhớ lại vụ Thân lão tứ trên Tiểu Ma Lãnh không?

Bao Yếu Hoa gật đầu, Hạng Chân nói tiếp:

– Chính hấn đã tìm đến đây tối qua!

Bao Yếu Hoa quét mắt nhìn quanh lẩm bẩm:

– Thế rồi đã để lại bọn này không bao giờ quay trở về được nữa...

Bên kia cây bạch dương, Hạng Chân ngồi xổm xuống, lặng nhìn gương mặt băng kín vải trắng chỉ còn lại đôi mắt của Quân Tâm Di, đôi mắt ấy đang nhắm nghiền, làn mi rậm dài hết như hai bức rèm kín, đẹp tuyệt.

Quân Tâm Di khẽ cựa mình, Hạng Chân vội cúi xuống thấp giọng gọi:

– Di tử... Di tử...

Quân Tâm Di chậm chậm mở mắt ra, ánh mắt bơ phờ hãy còn đọng lại vẻ kinh hoàng tối qua. Nàng thần thờ nhìn Hạng Chân, một hồi lâu hai giọt lệ long lanh trào ra nơi khóe mắt.

Hạng Chân cố gắng nặn ra một nụ cười giọng dịu dàng nói:

– Di tử đã khỏe phần nào rồi chứ? Mọi sự đã qua rồi!

Quân Tâm Di nhắm mắt rồi lại mở ra, ánh mắt ngập vẻ quan hoài và lo âu. Hạng Chân hiểu ý vội khẽ nói:

– Đệ không sao cả, chỉ bị thương nhẹ thôi!

Ánh mắt Quân Tâm Di liền tức lộ vẻ vui mừng, Hạng Chân sâu sắc cảm nhận được lòng nàng, khích động nói:

– Di tử có đói không? Để bảo Chu thẩm đi làm chút thức ăn!

Quân Tâm Di nhẹ lắc đầu, hai giọt lệ lăn xuống trên băng vải.

Hạng Chân trù mếu đưa tay lau vào nói:

– Nếu mệt mỗi thì hãy ngủ một giấc, đệ sẽ luôn ở bên Di tử. À Bao đại ca đã đến, cách biệt nửa năm mà cũng vẫn như trước, hết như một khiếu hóa tử.

Quân Tâm Di trong mắt phảng phất vẻ cười, nàng chậm chậm nhắm mắt, tựa hồ như muốn giữ lại niềm ấm áp hiện tại.

Tuy là cuối thu nhưng ánh nắng giữa trưa vẫn khá nóng, Hạng Chân lén dùng thủ pháp khiến Quân Tâm Di ngủ ngon giấc hơn, đoạn bỗng nàng đi ra. Lúc này Yến Lập cũng đã hồi tỉnh, đang ngồi trò chuyện với Bao Yếu Hoa.

Trông thấy Hạng Chân, Yến Lập vội định đứng lên, song Bao Yếu Hoa đã đưa tay dè y lại nói:

– Cái tên râu xồm này sao mà lôi thôi quá vậy hả? Thương tích đầy mình thế này đâu thể để người động đây được, công tử gia đến, tấm lòng thành kính của người, y nhận thấy được mà.

Hạng Chân đưa mắt nhìn gương mặt bơ phờ và trắng nhợt của Yến Lập, mỉm cười hỏi:

– Hai người đã biết nhau rồi ư?

Yến Lập vội gật đầu khàn giọng nói:

– Đã được Bao tiên bối không chê, cho biết danh hiệu...

Bao Yếu Hoa khoác tay cười:

– Mẹ kiếp toàn là lũ mọt sách, mở miệng ra là chua lèm.

Hạng Chân tảng lờ như không nghe:

– Bao lão ca, chúng ta hãy đổi nơi khác mà nghỉ, tối nay còn có việc nữa.

Bao Yếu Hoa vừa đứng lên ngạc nhiên hỏi:

– Bộ người của lão đệ bằng thép hay sao, đã thọ thương thế này mà còn việc quái quỷ gì?

Hạng Chân mỉm cười:

– Tối nay đệ phải đi cứu vị hôn thê của Yến lão huynh!

Yến Lập mắt rục lên, song liền lại bẽn lễn nói:

– Không, không cần phải gấp gáp như vậy, thương thế của ân công cũng chẳng phải nhẹ!

Hạng Chân chồm chớp mắt:

– Đương nhiên giá như kịp thì Hạng mỗ cũng chẳng cần gấp gáp, nhưng sợ rằng Đơn Tuấn đang lúc tức giận quay về, rất có thể sẽ ra tay sát hại vị hôn thê của Yến huynh.

Yến Lập lặng thinh, y biết việc ấy rất có thể xảy ra, y hết sức hiểu con người Đơn Tuấn. Nếu quả thật Đơn Tuấn ra tay hạ sát vị hôn thê của y thì bao nhiêu công sức đều kể như hoài phí.

Bao Yếu Hoa đưa lưỡi liếm môi nói:

– Giờ đã trưa rồi, chúng ta hãy tìm chốn an thân và ít thức ăn nhét vào bao tử trước đã, ở đây nói mãi cũng chẳng ích gì.

Hạng Chân gật đầu, quét mắt nhìn quanh, đoạn dẫn trước bước đi.

Bao Yếu Hoa nghiêng vai, dừng trông y gầy yếu là vậy, thân người lực lưỡng của Yến Lập đã bị y vác nhẹ lên vai.

Yến Lập mặt đỏ bừng luống cuống nói:

– Đừng, không cần đâu tiên bối, tại hạ tự đi được.

Bao Yếu Hoa chẳng nói một lời, sải bước theo sau Hạng Chân, vừa ra khỏi rừng, hai người lập tức giở khinh công phóng đi, tuy mỗi người đều mang theo một người song vẫn phóng nhanh như gió.

Hạng Chân theo một con đường ngoằn ngoèo lên núi về hướng đông, nhưng thấy núi non chập chùng và cao vút tận mây xanh, hai người sóng vai nhau phóng đi, tiếng gió vù vù lướt qua bên tai.

Bỗng Bao Yếu Hoa lớn tiếng nói:

– Tiểu tử người đi đâu thế này? Thương thế trên mình có còn chịu đựng được không hả?

Hạng Chân không chững bước, cũng lớn tiếng nói:

– Cách đây hai mươi dặm có một nơi trú rất nên thơ, chúng ta đến đó ở tạm vài ngày, thương thế của đệ tuy không nhẹ, nhưng nhờ có linh dược của lão ca, không còn gì đáng ngại nữa.

Bao Yếu Hoa cười ha hả:

– Đó là nơi nào vậy?

Hạng Chân đưa tay lau mồ hôi trên mặt, cười bí ẩn:

– Một nơi rất đẹp, đẹp đến mức không nỡ rời đi!

Hai người đã vượt qua một quãng núi cao, giờ đây họ đi theo một đường núi gập ghềnh đến gần một khu rừng rậm.

Bao Yếu Hoa nhỏ toẹt một bãi nước bọt làu bàu:

– Mẹ kiếp hơn nửa năm không gặp người, gặp rồi là cứ theo người đi lòng vòng, hỏi cũng chẳng ra được cái quái quỷ gì, nơi đây là chốn sơn cùng thủy ác, có chốn nên thơ xinh đẹp cái mốc xì...

Hạng Chân nhếch môi cười, lặng thinh đi vào rừng, trước mắt liền tức tối om, ánh nắng bị cành lá cắt nát ra từng mảnh nhỏ, ném xuống mặt đất, bốn bề tĩnh lặng, ngoài tiếng cành lá khua xào xạc.

Hạng Chân chậm bước, giẫm trên lá khô lào rào. Bao Yếu Hoa ánh mắt quan tâm nhìn chàng trầm giọng hỏi:

– Lão đệ không được khỏe phải không?

Hạng Chân lại đưa tay lau mồ hôi thở hắt ra một hơi dài nói:

– Vết thương đau nhức quá!

Bao Yếu Hoa vội nói:

– Nghỉ một lát nhé!

Hạng Chân lắc đầu mỉm cười:

– Thôi đến nơi rồi hẵng nghỉ, không còn bao xa nữa.

Hiểu rõ Hạng Chân tính rất ương ngạnh, Bao Yếu Hoa không nói gì nữa, hai người lại phóng nhanh ra khỏi rừng. Ô! Trước mắt hiện ra một khung cảnh thật là kỳ diệu.

Một ngọn núi như thể từ trên trời rơi cản ngay trước mặt, ngọn núi hết sức hùng vĩ, cao ngất tận trời mây, giữa chừng núi có mười hai ngọn thác trắng xóa, trên nữa là sương mây mịt mù, trên mỏm đá xanh tím, nằm ngay trên thác nước, cảnh sắc quả hết sức ngoạn mục.

Bao Yếu Hoa bất giác buột miệng khen:

– Nơi đây đẹp thật, lão đệ tìm được thật là quý hóa!

Hạng Chân ngược lên nhìn, thần sắc hết sức thanh thản, giọng trầm thấp nói:

– Rất nên thơ phải không?

Bao Yếu Hoa bật cười:

– Ở đây thì tốt thật, nhưng yên tĩnh quá!

Hạng Chân lặng thinh, phóng đi về phía chân núi.

Bao Yếu Hoa theo sau lớn tiếng hỏi:

– Lão đệ lên theo lối nào đây hả?

Hạng Chân ngoảnh lại ngoắt tay, rẽ vào một nơi đất trũng, dưới ấy có một con đường nhỏ bằng đá trắng tưởng đâu do nhân tạo, nhưng thật ra là thiên nhiên vốn có, con đường uốn khúc đi lên, hết như một con trăn cuốn quanh ngọn núi.

Con đường này là do những tảng đá trắng xếp chồng xếp nếp lên nhau, hết sức dễ đi, Bao Yếu Hoa lấy làm lạ hỏi:

– Lão đệ đã thỉnh được Lục đỉnh cự thần mở ra con đường này ư?

Hạng Chân thở ra một hơi:

– Không, thần Lục đỉnh biết trước Hạng mỗ sẽ chọn nơi đây cư trú nên khi dựng nên ngọn núi này hồi ngàn năm trước đã tạo ra đấy.

Bao Yếu Hoa cười thích thú, thanh thoi đưa mắt ngắm nhìn cảnh sắc hai bên đường, sương trắng giăng phủ rừng xanh, vài dòng suối trong như sợi chỉ trắng uốn khúc từ trên đỉnh núi thông xuống, không sai nơi đây quả là một chốn an nhàn thoát tục.

Đi quanh mấy vòng to, băng qua một sơn cốc hẹp, Hạng Chân rẽ sang phải, dừng lại trước một hàng cổ tùng, ngoảnh lại nói:

– Sơn cốc vừa qua khi nãy đệ đặt tên là Tư quy (nhớ về) cốc, lão ca thấy sao?

Bao Yếu Hoa trở mắt:

– Tư quy cốc? Hàm chứa ý nghĩa gì?

Hạng Chân mỉm cười:

– Ở tại nơi đây sẽ không còn nghĩ đến trần thế nữa, con người dù thế nào rồi cũng phải sống chung với con người chứ!

Bao Yếu Hoa gật đầu cùng Hạng Chân đi qua hàng cổ tùng. Ô trước mắt là một bãi cúc hoang màu sắc sỡ, thanh thoát nhoẻn cười trước gió, tuy thiếu bàn tay con người chăm bón, song vẫn hết sức duyên dáng xinh tươi.

Bên này bãi cúc hoang có một hồ đá nhỏ nằm sát vách núi, khe vách có dòng nước chảy ra, cái hồ này cũng toàn là đá trắng, nước trong đến mức trông thấy là muốn được uống ngay.

Cạnh hồ nước có một tảng đá to và thẳng như vách tường, một ngôi nhà nhỏ toàn làm bằng gỗ tùng được dựng dựa vào vách đá ấy, bao quanh ngôi nhà là một dải lan can màu đỏ tươi rất nhã trí.

Bên kia tảng đá to chính là mỏm đá xanh um nhô ra trên núi đã trông thấy khi nãy, đứng đâu có thể trông thấy trên mỏm đá có một cây phong to lớn, lá phong đỏ rực như lửa.

Đứng trên ấy có thể trông thấy chập chùng núi non xa gần, có thể đưa tay sờ vào mây hệt như ở trên trời, trong cung Quảng Hàn, mặc dù khí hậu lạnh một chút.

Bao Yếu Hoa theo thói quen lại đưa lưỡi liếm môi khen:

– Đúng là chốn thiên đường trên trần gian!

Hạng Chân đắm mắt nhìn về phía trời xa, giọng hàm xúc nói:

– Đệ đã ở đây một mình những năm năm, đương nhiên là đệ muốn nói là vẫn thường đến đây chứ không phải ở suốt. Tại đây mặt trời với núi non hài hòa bên nhau, khiến con người cũng chứa chan bao niềm mơ ước, trong sự yên tĩnh có thể khiến người linh hội được rất nhiều điều, mà trên trần thế không thể nào hiểu thấu. Bao lão ca thấy có đúng không?

Bao Yếu Hoa cười hề hề:

– Thôi đi công tử, Bao mỗ đâu có nhiều tình thơ họa ý như công tử, hiện chỉ cảm thấy bụng đói cồn cào, hãy tìm chút gì đó mà ăn thì mới là điều đúng đắn.

Trên vai Bao Yếu Hoa, Yến Lập thở hổn hển rụt rè nói:

– Bao... Bao lão tiên bối, tại hạ... tại hạ xuống được chưa?

Bao Yếu Hoa liền thận trọng đặt Yến Lập xuống đất đoạn hỏi:

– Vết thương đau lắm hả?

Yến Lập đỏ bừng mặt, song lắc đầu cười nói:

– Không, không hề gì!

Bao Yếu Hoa lườm cho Yến Lập một cái, quay sang toan nói chuyện với Hạng Chân, song dáng vẻ của Hạng Chân đã khiến y lập tức nuốt vào bụng những lời định nói.

Hạng Chân đang mặt đầy vẻ trầm ngâm, ánh mắt lạnh lẽo và kỳ lạ chăm chăm nhìn về phía ngôi nhà gỗ trước mặt, môi mím chặt như mãi mãi không hé lên được.

Bao Yếu Hoa thắc mắc khẽ hỏi:

– Thế nào? Có gì không ổn chẳng?

Hạng Chân ánh mắt bất động, giọng thấp trầm nói:

– Trong nhà có người!

Bao Yếu Hoa giật mình:

– Sao lão đệ biết?

Hạng Chân lùi sau một bước, lạnh lùng nói:

– Lớp rêu xanh trên bậc đá trước nhà có vết giẫm đạp, tay cửa cũng đã trĩu xuống và lan can bên ngoài lẽ ra không có vết trầy.

Bao Yếu Hoa gật gù giọng sắc lạnh nói:

– Vậy thì hãy lôi kẻ ấy ra ném xuống vực thẳm!

Hạng Chân thoáng trầm ngâm:

– Có lẽ không chỉ có một người!

Bao Yếu Hoa cười hóm hỉnh, đi qua hồ nước, sải bước đến trước nhà, đứng lại lớn tiếng nói:

– Người trong nhà hãy rút ra đây mau cho Bao lão gia, hắc hắc, hôm nay chúng ta phải chọi nhau một trận mới được!

Cánh cửa gỗ vẫn im lìm khép kín, chớ không hề có chút phản ứng. Bao Yếu Hoa tiến thêm một bước, tròng mắt hét vang:

– Mẹ kiếp có chịu ra đây không hả? Đừng có giả điếc!

Hạng Chân khẽ khàng đặt Quân Tâm Di xuống trên một bãi cỏ vàng úa, hai tay uể oải buông thõng trước bụng, song ánh mắt vẫn không rời khỏi ngôi nhà gỗ.

Bao Yếu Hoa chòng chọc nhìn vào ngôi nhà một hồi, đoạn ngoảnh lại nháy mắt và vỗ vỗ vào bên lưng ra hiệu với Hạng Chân.

Hạng Chân thoáng lưỡng lự, đoạn cười ảo não gật đầu, tay phải thò vào trong chiếc áo vàng thủng rách tả tơi.

Theo động tác của chàng Bao Yếu Hoa cảm thấy khoái trá hết sức, cười thật tươi, sải bước đi đến gần ngôi nhà, lớn tiếng nói:

– Đến rồi đây, đại ca không chịu ra thì Bao mỗ đích thân vào thỉnh.

Bao Yếu Hoa chậm chậm bước lên bậc đá. Bất thần nhanh như chớp lao về phía cánh cửa, song ngay khi y sắp chạm vào cánh cửa, bỗng cánh cửa vụt mở, một thanh thép tròn to cỡ ngón tay cái lấp lánh từ trong nhà phóng ra, đâm thẳng vào

giữa trán Bao Yếu Hoa, thời gian và bộ vị cực kỳ chuẩn xác.

Bao Yếu Hoa bật lên một tiếng quái dị, vội ngửa người thoái lui. Ngay khi ấy, không hề nghe tiếng gió, “Choang” một tiếng chát chúa, thanh thép tròn đã bị một vật đánh bật lên, va vào ngưỡng cửa.

Trong khoảnh khắc ấy Bao Yếu Hoa đã lộn người phóng ra ngoài xa bảy thước, đưa mắt nhìn, chỉ thấy Hạng Chân đưa tay đón lấy một thanh đao sắc bén hình bán nguyệt dài chừng một thước, thân đao sáng chói dưới ánh mặt trời.

Không sai, vật đã đánh bật thanh thép tròn vừa rồi chính là ngọn đao hình bán nguyệt trên tay Hạng Chân. Ngọn đao không cán này mỏng như giấy và sắc bén vô cùng, được rèn bằng hỗn hợp vàng với thép ròng, hết sức lợi hại, Hạng Chân tổng cộng có mười hai ngọn, với tên gọi là Đại Long Giác.

Với món vũ khí Đại Long Giác này, Hạng Chân đã nhuộm máu biết bao cao thủ võ lâm, đoạt lấy biết bao tính mạng của bọn gian ác trên chốn giang hồ. Song chàng rất không muốn sử dụng một cách khinh suất. Bởi khi xuất thủ, lưỡi sắc của Đại Long Giác tưởng chừng như hợp nhất với thần trí chàng, giết người như rạ.

Nhẹ nhàng cầm Đại Long Giác trong tay, trên bề mặt ánh vàng lóng lánh có khắc hình một con rồng rất tinh xảo nằm dọc theo lưỡi đao, hết sức sinh động và gây cảm giác ghê rợn.

Hạng Chân đưa mắt nhìn vào trong nhà, giọng bình thản nói:

– Bằng hữu trong nhà hãy mau ra đây đi!

Bao Yếu Hoa đưa tay quẹt mồ hôi trán, tức tối gầm vang:

– Mẹ kiếp hôm nay lão tử mà không lột da người thì kể như người tốt số nhất đời.

Trong nhà tiếng sột soạt vang lên, Hạng Chân vẫn hết sức trầm tĩnh, Bao Yếu Hoa đưa tay ra sau rút lấy đôi ván gỗ, hậm hực tiến tới.

o O o